CASINO - MASNOU

CONCERT DE CARITAT

A PROFIT DE LA

a càrrec de

Mercè Plantada de Colomé
Sopran

Segon Pagès i Rosés
Pianista

Antoni Colomé i Bosomba
Pianista acompanyant

DIUMENGE 14 DE SETEMBRE DE 1919
A LES CINC DE LA TARDA

La «Casa Benèfica de Masnou», fundada fa vint anys per a dotar la nostra vila de una institució que fos alhora asil amorós dels vells desvalguts, aixopluc sanitós dels malalts pobres, i redós confortable dels impedits menesterosos, no ha pogut encara aplegar els medis indispensables per a establir la totalitat de tan humanitaris serveis.

Els medis actuals de la Casa, obtinguts per mitjà de generosos donatius i les quotes dels associats sols permeten el sosteniment de set asilades en la secció de dones, mancant per tant, els elements per a instalar i sostenir la major part dels serveis o siguin: la secció d'homes asilats, la secció hospital i la secció d'imposibilitats, totes elles força importants i necessaries.

Mentre no es puguin fer efectius els lloables propòsits dels fundadors, i fins lograr que cada masnouí sigui un entusiasta propulsor i un ferm puntal de la nostra institució, les Juntes de Patronat tindran com a primordial dels seus deures el desvetllar assiduament i constant els sentiments caritatius del poble per a que la «Casa Benèfica» assoleixi un dia la plenitud de la seva sagrada missió.

Per això aquest Patronat amb perseverant insistència dirigeix al poble afanyosos precs, i per això també havem organitzat enguany el Concert que s'anuncia, mitjansant la valuosa i desinteressada cooperació dels nostres distingits paisans la molt aplaudida i genial cantatriu Na Mercè Plantada de Colomé, el reputat mestre En Antoni Colomé i el jove i ja eminent concertista En Segon Pagès i Rosés, als quals els hi fem pública ofrena del nostre agraïment.

Aquesta solemne festa ens dóna lloc i oportunitat per a fer una nova crida als fills i veïns de la nostra vila i a tots els hi preguem que es compenetrin amb l'enlairada missió de la Casa i considerin l'alt exemple de altruisme que donariem als de fòra, si poguessim atendre degudament les necessitats i desventures del nostres vellets i desvalguts.

La Junta de Patronat

Masnou i Setembre 1919

PROGRAMA

I PART

Bon dia!	Grieg
L'última primavera	Grieg
Dos ulls negres	Grieg
El cigne	Grieg
Un somni	Grieg
Cançó de breçol	Brahms
De l'amor eterna	Brahms
Vers l'estimada	Brahms
Oda sàfica	Brahms
Serenada inútil	Brahms

M. P. de Colomé - A. Colomé

II PART

En el convent	Borodine
El rossinyol	Alebieff-Liszt
El vianant solitari	Grieg
Rapsodia hongaresa VI.ª	Liszt

Segon Pagés

III PART

Nocturn	C. Franck
Del «Cant dels cants»	Cornelius
Mon cant és amarg i feréstec	Borodine
Que prest s'oblida!	Tschaïkowski
Separació	Hillemacher
Mandolina	Debussy
Mon país	Gretschaninow
Maig	Hahn
Coses del món	Fábregas

M. P. de Colomé - A. Colomé

Piano gran qua cedit per la Casa **Cussó S. F. H. A.**

La Junta del Casino cedeix la Sala gratuitament
No es permetrà l'entrada als menors de set anys.
Les portes de la Sala restaran tancades durant l'execució del programa.

TEXT CATALÀ

(TRADUCCIONS APLICADES A LA MÚSICA)

BON DIA!

(B. Björnson)

Som al matí, ja'l sol resplendeix.
gleves de núvols prompte esbargeix:
prima la boira's destria,
regna la llum en ple dia.

L'au refila dolços cants,
gais ressonen crits d'infants:
tot ve a anunciâ alegria!

L'ÚLTIMA PRIMAVERA

(A. O. Vinje)

Veig altra volta l'ivern que s'en va,
tu vens, Primavera:
tot a l'entorn refloreix, i 's refà
natura sencera.
Jo he vist fugir tot el glaç per les valls,
els rius se l'enduen,
fondres les neus, i els torrents ser cristalls
que corren i lluen.
Veig del prat verd colorir-se'l trespol,
la flor ja és desclosa;
sembla'm sentir sota'l ple bat del sol
com canta l'alosa.

Sota'l doser de fullatges novells
raigs d'or s'hi belluguen,
dins de les branques s'hi senten aucells
que's gronxen i juguen.
Joia d'abril que de nou has tornat
com passes resolta!
are gaudir-te tot just m'és donat
per última volta.
Llarga la vida volia per mi,
que tant l'estimava,
ai! que ja'm sento de mort invadî,
i tot ja s'acaba!

Trad. de Joan Maragall

DOS ULLS NEGRES

(H. C. Andersen)

Dos bells ulls negres suara he vist
qui'l pobre cor m'han rublert d'encís.
Oh envia'm sempre'l teu dolç esguard,
que ja mai més no't podré oblidar!

EL CIGNE

(Ibsen)

Oh cigne pacífic,
de plomes nevades,
jo atenc endebades
el teu cant mirífic!

Tu, poruc, mai dels silfis no't fies;
lleu per l'aigua esquitllant-te'ls espies.

Per fi m'encantes
amb veu enganyosa
quan ve l'hora afrosa...
Llavors tu cantes!

Bell cant entones,
mes ai! ço és mal signe,
que ja'ns abandones,
car ets un cigne!...
Un cigne!

UN SOMNI

(Bodenstedt)

He hagut un somni ben formós:
rossa donzella amor m'ha dit,
era al bell mig d'un bosc frondós,
era pel mes de Maig florit:
brotava el tany, corria el flum,
del lluny venia un so endolcit
i ambdós, rublerts de clara llum,
fruíem celestial delit!

Que'l somni, encara, més formós
ha estat aprés ço qui ha seguit;
era al bell mig d'un bosc frondós,
era pel mes de Maig florit,
corria el flum, brotava el tany,
com si un dolç so del lluny vingués...
jo't prenc ben fort, amb viu afany,
i't guardo amb mi per sempre més!

Oh Maig florit, ho bosc frondós,
viureu per sempre dins mon pit!
Si la vrîtat fou somni ansiós,
del somni la vrîtat ha eixit!

CANÇÓ DE BREÇOL

(B. F. DE VIENA)

Santa nit i bon son
que ja dorm tota cosa;
clou els ulls, amor meu,
clou els ulls i reposa.
Que'n els teus somnis d'or
hi floreixi la poesia,
que't desperti el nou dia
més fresca qu'una flor.

Que'l teu àngel guardià
et vetlli tot breçan-te,
i estengui damunt teu
son ala sacrosanta;
que sadolli el teu cor
de dolçô i d'armonia,
i et desperti el nou dia
més fresca qu'una flor.

Trad. de APELES MESTRES

DE L'AMOR ETERNA

(J. WENTZIG)

Fosques, ben fosques les prades ja son,
regna la nit, tot silenci és el món.
No's veu ni un llum, plena quieta devé,
car fins l'alosa es callada també.

Ix del poblet un minyó qui ja tard,
dû l'estimada al costat vers sa llar.
Passen per un salzedar força ombrós
i ell va dient-li amb accent xardorós:
« Si deus afronts i congoixes patî,
si't fa la gent escarn per mor de mí,
mal qu'eixa amor pogués algú ofegar,
forta com mai tornarà a revifar;
mal que'ns separin els mals esperits
forts més que mai tornarem a sê units! »

I la noia li diu plena d'esglai:
« No! No podran separar-nos jamai!
Fort és l'acer, ho és el ferre també,
mes nostra amor molt més forta deu sè.
Ferre i acer hom els torna a forjar,
mes nostra amor qui la pot transformar?
Ferre i acer be'ls poden destruir,
mes nostra amor deu eterna florir! »

VERS L'ESTIMADA

Cançó bohemia

La lluna s'enlaira;
jo, sens trigar gaire,
envers l'estimada
caldria que anés.
Ai, qu'ella s'acora
i plora que plora
no vol tornâ a veure'm
ni avui ni mai més.

La lluna tramonta;
jo hi corro sens honta,
que pot l'amor meva
rapir-me-la algú.
Oh aures, passeu-hi!
oh tortres, voleu-hi
per' que l'estimada
no'm prengui ningú!

ODA SÀFICA

(SCHMIDT)

Roses una nit jo pel prat collia
d'un perfum més dolç que no pas de dia;
prô'm ruixà, al somoure sa lleu brancada,
tèbia rosada.

Altra nit també m'ha inflamat els polços
rebre'l grat perfum dels teus llavis dolços;
mes també de tu, somoguda l'ànima,
brolla una llàgrima!

SERENADA INÚTIL

Cançó popular del Baix-Ren

ELL.—Bona nit, mon tresor!
Bona nit, goig del cor!
Jo't duc amor sens fi,
vine la porta a obrî,
vine prompte a obrî.

ELLA.—La porta és tancada,
no't vull deixâ entrar.
Deia'm la mare un jorn:
fora ta perdició
mai obrî a cap hom.

ELL.—Es freda la nit,
fa un vent tan glaçat
que boi glaçant-me'l cor
pot apagar-m'hi el foc;
obre, doncs, tresor!

ELLA.—Doncs si s'apagués,
no l'encenguis més.
Deix-lo afogâ en ton pit
i ara te'n vas al llit;
bona nit, minyó!

NOCTURN

(Fourcaud)

Oh tèbia nit, oh nit serena,
misteri sens obscuritat!
Negra és la vida i d'ànsies plena,
oh tèbia nit, oh nit serena,
dóna a mi ta placiditat.

Oh clara nit, nit estelada,
vers mi ton esguard bell descên.
Llumena mon aima emboirada,
oh clara nit, nit estelada,
don-me claricia al pensament!

Oh santa nit, nit silenciosa,
plena de pau i de dolçor!
Ma vida és trista i melangiosa,
oh santa nit, nit silenciosa,
don-me'l silenç conortador!

Oh immensa nit, oh nit divina,
qui ets font de delicia suau,
pren mon ésser tot en ta sina,
oh immensa nit, ho nit divina,
don-me als ulls la son i la pau!

DEL «CANT DELS CANTS»

(P. Cornelius)

Son cor és meu
i el meu és seu!

Ara he trobat l'amor que tant cerquí,
i als braços seus mon cap haurà un coixí
boi amoixant-me sa maneta lleu.
Son cor és meu
i el meu és seu!

Forcí'l seu cor a que'm dugués amor;
ja de sa boca sento la dolçor
i més que'l ví m'estimo 'ls llavis seus.
Son cor és meu
i el meu és seu!

Forta és l'amor, tan forta com la mort;
és foc diví que no extingeix la sort
i eix foc diví per sempre junts ens feu!
Son cor és meu
i el meu és seu!

MON CANT ÉS AMARG I FERÉSTEC

(A. Borodine)

Mon cant és amarg i feréstec,
mes com mai podria ser dolç?
Traidor! Un verí ben mortífre
han vessat els teus ulls en mon cor!

Mon cant és amarg i feréstec,
mes com mai podria ser dolç?
Jo duc dintre'l cor una serp,
dintre eix cor que rubleix ton amor!

QUE PREST S'OBLIDA!

(A. Apuchtin)

Que prest s'oblida, oh Déu meu!
el temps feliç que havem viscut.
Les nostres cites i converses
que prest s'obliden, que prest s'obliden!

L'afollament dels jorns primers,
les dolces hores sota'ls olms,
dels nostres ulls el mut diàleg...
que prest s'obliden, que prest s'obliden!

I'l raig de lluna boi nimbâ'ns
quan sèiem vora'l finestral,
i'l lleu somoure's de les robes,
que prest s'obliden, que prest s'obliden!

Passà l'amor qui'ns feu somniar!
Ço que'ns jurarem, creus encar?
Si avui en mig la nit somorta,
tan prest s'oblida, oh Déu meu!

SEPARACIÓ

(A. Chénier)

Jo vull que 'l meu retorn
trigui força per tu.
Jo vull que nit i jorn
m'estimis.

Nit i jorn, per tu!
nit i jorn tot me tormenta!
T'hauré sempre present,
mal siguis sempre absent!

Dorm boi pensant en mi,
i en ton plàcid dormî
sigues amb mi sens treva,
sigues tot tu per' mi.

Si'l pervindre arribés
a llunyar-me de tu,
no m'oblidis mai més,
ma vida!

Que en tos ulls tostemps,
en tos ulls la meva imatge
vivent pugui esvetllar
dels somnis dolç miratge!

Dorm boi pensant en mi,
i en ton plàcid dormî
sigues amb mi sens treva,
sigues tot tu per mi!

MANDOLINA

(Paul Verlaine)

Van els de les serenades,
i les tendres oïdores,
dient finors desmaiades
sota les nits cantadores.
I hi ha Tirsis i Doranta,
i Silvia com tots els dies,
i Coridon qui fa a manta
dona crudel elegies.

La seda llur tremolant
ròcecs de llums argentines,
la llur dolcesa i el cant,
ombres blavejants i fines,
en l'encís tot es decanta
d'una lluna rosa i grisa;
la lleu mandolina canta
en mig de l'aire que frisa.

Trad. de Josep Carner.

MON PAÍS!

(A. Tolstoi)

Dolç país, país nadiu!
Llargues cavalcades,
penyes on el corb fa niu,
udols de llopades...
Visca mon país nadiu!
Vastes encontrades,
Selva, rossinyol joliu,
vents i nuvolades!...

Trad. de Lluís Via.

MAIG

(F. Coppée)

D'un mes ençà, dona adorable,
lluny de mos ulls te'n vas anar,
i jo he vist les liles brotar
en mig ma pena inconsolable.

Sol, defujo eix esplèndid cel
qui amb ardent efluvi m'embriaga,
car la horror de l'exil agrava
de primavera el màgic vel.

Debades mig-riu el solell;
al bell maig li tanco la porta
i em plau solament quan em porta
de lilàs un florit ramell.

Car l'amor de que el cor m'omplenes
hi troba, malgrat ses dolors,
ton esguard en aqueixes flors,
i en llur dolç perfum tu hi alenes.

COSES DEL MÓN

(L. Uhland)

Surto de casa cap al tard.
    Travesso el pont corrent.
A l'altre banda el «Déu-te-guard»
    em dóna ella rient.
No'ns hem citat mai en el pont
i ens hi trobem. Coses del món!

Jo cada jorn li faig un bes.
    Com és? No us ho puc dî.
Ni prego jo, ni ella vol rès.
    Tampoc diu «no» ni «sí».
Si es cas que un llavi a l'altre va
tanquem els ulls... Què s'hi farà?

L'oreig quan juga amb una flor
    mai diu: «amor, em tens?»
Ni diu el prat, cercant frescor,
    a la rosada: «Vens?»
Ens estimem! Tu a mi i jo a tu:
i «t'aimo», encar no ha dit ningú.

Trad. de P. J. Bassegoda.

Totes les traduccions d'aquest programa que no duen firma són fetes d'En Joaquim Pena.

L'AVENÇ